Atitudinea Domnului față de Petru, care a căzut

Când ne îndreptăm privirea spre Domnul și vedem cum a acționat El față de Petru, care a căzut, observăm o asemenea profunzime a dragostei și a credincioșiei, încât inima noastră nu poate decât să se închine. Mai întâi l-a *avertizat,* apoi S-a *rugat* pentru el, apoi l-a *privit,* apoi a *murit* pe cruce pentru el, apoi îi trimite un *mesaj* de amintire, apoi urmează *întâlnirea numai cu el* și, în final, îi acordă *încrederea* Sa deplină.

Măreția dragostei Sale față de ucenicii Săi ne apare cu atât mai clar în fața ochilor cu cât ne gândim la „ora" pe care a trăit-o Domnul. Înaintea Lui se întindeau umbrele crucii și ale judecății lui Dumnezeu asupra păcatului. David s-a rugat odată: „Nu intra în judecată cu robul Tău", dar El a trebuit să intre în această judecată. El știa tot ce urma să vină asupra Lui și spune: „Acum sufletul Meu este *tulburat*" (Ioan 12.27); „Tată, salvează-Mă din ceasul acesta", iar pe măsură ce ora se apropia, a început să fie foarte tulburat și înspăimântat (Marcu 14.33). Dar El, care era El Însuși *tulburat,* i-a mângâiat pe ucenicii Săi până în ultima clipă: *„Să nu vi se tulbure inima"* (Ioan 14.1). El a putut să-i mângâie, pentru că a luat asupra Sa tulburarea lor.

Totuși, și ei trebuiau să ia parte, într-o anumită măsură, la acest „ceas", iar El i-a avertizat: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită! ..." „A venit ceasul; Fiul Omului este dat în mâinile păcătoșilor" (Marcu 14.38-41). Singurul mijloc de a fi păziți în acest ceas de puterea întunericului era: vegherea și rugăciunea. Cât de credincios i-a avertizat Domnul! El cunoștea dorința lui satan de a-i cerne ca pe grâu. El voia să ia grâul — ceea ce era lucrarea lui Dumnezeu în ei — și să lase pleava. Domnul însă voia ca pleava să cadă prin sită, iar grâul să rămână.

Petru nu vedea nicio necesitate să vegheze și să se roage. Pentru el era o chestiune absolut serioasă să moară pentru și alături de Domnul. El nu cunoștea nici puterea lui satan, nici propria lui slăbiciune și, de aceea, nu simțea nevoia să vegheze asupra lui însuși și să se roage pentru el. Și pentru că nu s-a rugat, Domnul a făcut-o în locul lui și i-a spus: „Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu slăbească credința ta."

Nu există aproape nimic care să atingă și să întărească și să încurajeze inima mai mult decât atunci când cineva ne spune: „M-am rugat pentru tine". Cât de profundă este legătura de dragoste, care ne unește cu cei despre care știm că se roagă pentru noi din adâncul inimii pline de dragoste. Cât de des îmi vine dorința să-i cunosc pe cei care se roagă pentru mine. Ar trebui să ne rugăm mult mai mult unii pentru alții și să ne bazăm și pe mijlocirea lor!

Dar, vai, în acel moment, cuvintele Domnului: „Eu M-am rugat pentru tine" nu aveau nicio valoare pentru Petru. Era prea preocupat de propria lui inimă și de dragostea lui pentru Domnul. Domnul îi spusese lui Petru tot ce va face el, că el Îl va nega de trei ori că Îl cunoaște. Oare Domnul S-a rugat atunci ca el să nu-L tăgăduiască, să nu se blesteme și să nu comploteze împotriva Lui? Pentru ce S-a rugat Domnul? El S-a rugat ca *credința lui* să nu slăbească. Petru *avea* credință, dar credința lui era în pericol să slăbească, să cadă prin sită. Dacă Domnul nu S-ar fi rugat ca credința lui să nu slăbească, cine știe unde ar fi ajuns Petru! Ne-am putea întreba: oare credința lui nu a slăbit? Nu, niciodată! Petru a căzut, dar credința lui nu a căzut. Credința lui a fost păstrată de puterea nevăzută a lui Dumnezeu chiar și în cea mai întunecată oră. Oare s-a gândit Petru la aceasta când a scris în epistola sa, capitolul 1, versetul 5: „Voi, care sunteți păziți *prin puterea lui Dumnezeu,* prin credință, pentru mântuire"? În noi nu există puterea de

a ne păstra credința; dar mijlocirea Domnului a făcut ca, după acea cădere îngrozitoare, credința lui în harul și dragostea lui Dumnezeu să nu se piardă.

Nu știm unde s-a dus Petru când a ieșit afară și a plâns. Câtă nenorocire trebuie să fi fost în sufletul său și ce trebuie să fi însemnat pentru el când a auzit mai târziu cum L-au bătut pe Domnul, cum L-au încoronat cu spini, cum L-au dezbrăcat și, în cele din urmă, cum L-au răstignit. Cât de îngrozitor trebuie să-și fi simțit atunci lepădarea, cât de des trebuie să-i fi venit în minte cuvintele sale: „Chiar dacă ar trebui să mor împreună cu Tine, nicidecum nu Te voi tăgădui" (Matei 26.33,35), „cu Tine sunt gata să merg și la închisoare și la moarte" (Luca 22.33), „eu îmi voi da viața pentru Tine" (Ioan 13.37). Cât de îngrozitor este păcatul atunci când acesta îi revine sufletului în memorie!

Cum se simte atunci inima, vedem la David, care, după căderea sa profundă, ne permite să aruncăm o privire în inima sa. Oasele îi erau mistuite de gemetele sale toată ziua (Psalmul 32.3). Prin cuvintele: „Păcatul meu este întotdeauna înaintea mea" (Psalmul 51.3), el ne dezvăluie toată jalea și durerea sufletului său. Dar, oricât de mult s-ar rușina înaintea lui Dumnezeu și ar dori să se ascundă, Cel împotriva căruia a păcătuit este totuși singurul său refugiu, singura rază de speranță în întunericul sufletului său. El strigă: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ceea ce este rău în ochii Tăi", și totuși, în același timp, își leagă inima atât de mult de harul lui Dumnezeu și de măreția milostivirii Sale, încât roagă: „Spală-mi deplin fărădelegea și curățește-mă de păcatul meu" (Psalmul 51.4,2). Credința lui se agață de faptul că Dumnezeu nu va disprețui un duh zdrobit, o inimă zdrobită și smerită (Psalmul 51.17).

Crezi oare că în inima lui Petru, în acea perioadă, lucrurile stăteau altfel decât în inima lui David? Experiența lui Petru nu este un caz izolat. Astfel de cerneri sunt mereu necesare, pentru că ne încredem atât de ușor în inima noastră. Domnul dorește să ne scutească de această cale a amărăciunii. El preferă să ne călăuzească cu ochii Săi, decât să ne pună frâu și zăbală în gură, ca la cai și la măgari (Psalmul 32.8,9). Dar dacă suntem atât de plini de noi înșine încât nu mai avem ochi pentru privirea Lui, atunci El trebuie să ne lase să parcurgem o astfel de cale, pentru ca ochii noștri să redevină simpli, capabili să primească privirea Lui. Oare Domnul nu a trebuit să Se întoarcă și spre noi, pentru a ne privi în inimă, ca să ne revenim la rațiune?

Dar inima lui Isus și dragostea lui Isus au rămas neschimbate. Cât de mare ni se arată Domnul în dragostea Sa, când vedem cum căderea profundă a lui Petru n-a putut să-I stingă iubirea. El nu l-a uitat pe Petru. O, de-am putea să ne lipim strâns de această inimă a iubirii!

Ultimul lucru pe care l-a făcut Petru a fost să-L renege pe Domnul, iar primul lucru pe care l-a făcut Domnul a fost să moară pentru Petru. Din punct de vedere spiritual, Domnul a trebuit mai întâi să moară pe cruce înainte de a-i putea acorda lui Petru întreaga binecuvântare a iertării și de a-Și împlini Cuvântul, potrivit căruia, la întoarcerea sa, el urma să-i întărească pe frații Săi. Cel neprihănit a trebuit să moară pentru cei nelegiuiți, pentru a le aduce pacea pe care le-a adus-o atunci când le-a arătat mâinile și picioarele Sale, pe care le-a lăsat să fie străpunse cu cuie pentru mântuirea lor veșnică.

În istoria lui Petru putem distinge cele două slujiri ale Domnului, atât ca Mare Preot, cât și ca Mijlocitor. Petru nu a făcut uz de *slujirea Sa ca Mare Preot,* care are milă de *slăbiciunea* noastră. În ceasul ispitei și al atacului lui satan, Petru nu s-a aflat în slăbiciune, ci s-a bazat pe propria sa putere. Dacă ar fi înfruntat puterile întunericului într-o slăbiciune conștientă, ar fi folosit tronul harului și ar fi găsit milă, har și ajutor la timp, fiind astfel ferit de păcat și de

cădere. Însă, așa cum a fost, el nu a folosit mâna ajutătoare a Domnului, așa că acum *slujba de Mijlocitor a Domnului* a devenit necesară pentru el. În *Domnul,* ca Mare Preot, găsim ajutor **înainte** de cădere; în El, ca Mijlocitor, găsim ajutor **după** cădere. Această slujbă se ocupă cu curățirea celui căzut.

Să analizăm însă mai în detaliu desfășurarea evenimentelor. După ce Petru a ieșit, Scriptura nu ne spune nimic altceva decât că plângea cu amar. Următorul lucru pe care ni-l relatează Scriptura este că Maria Magdalena vine la el și îl găsim împreună cu Ioan (Ioan 20.2). Chiar dacă nu ni se spune nimic în legătură cu aceasta, totuși această prezență a lui Petru și Ioan ne vorbește. Păcatul său profund nu îi rămăsese necunoscut lui Ioan și putem vedea aici mila sinceră cu care Ioan l-a îngrijit pe nefericitul Petru. Oare nu fugise și el însuși? Oare nu-și lăsase și el haina în mâinile vrăjmașilor și nu fugise gol? (Marcu 14.52.) Cât de mult ne face conștientizarea propriei slăbiciuni și a propriilor greșeli să fim blânzi și smeriți! Și faptul că Maria Magdalena vine la Petru ne arată ceva din compasiunea sinceră și din încrederea ei față de Petru, care era cuprins de deznădejde.

Ziua Învierii începuse. Femeile s-au dus la mormânt în zori, când era încă întuneric. Maria vede primul semn al învierii Sale, piatra dată la o parte, dar o consideră o faptă a urii vrăjmașilor. Ea credea că aceștia I-au răpit trupul fără viață și, cuprinsă de spaimă, aleargă la Petru și Ioan. Îi vedem apoi pe amândoi grăbindu-se spre mormânt, Ioan alergând înainte. Ce o fi fost în inima lui Petru când se îndrepta spre mormânt? Cât de greu apăsa asupra sufletului său conștientizarea vinovăției! El, care fusese mereu în fruntea tuturor, acum nu mai putea să alerge înainte. Când Ioan ajunge la mormânt, se apleacă în față și vede al doilea semn al învierii Sale: vede mormântul gol. Apoi vine Petru, care intră în mormânt. Apoi a intrat și Ioan în mormânt. Oare Ioan s-a ferit inițial să intre în mormânt, deoarece, conform legii iudaice, prin aceasta s-ar fi pângărit? Nu știm. Petru a intrat imediat. Ce mai conta pentru el statutul de iudeu curat, când el Îl pierduse pe Hristos? Se simțea atât de întinat, încât nu se putea întina și mai mult prin intrarea în mormânt.

În mormânt vedem apoi al treilea semn al învierii Sale: pânzele de in, aranjate și așezate cu grijă, iar ștergarul pliat într-un loc special. Atunci au văzut că nu putea fi vorba aici de o răpire a trupului — de un furt al trupului, așa cum credea Maria. În acest caz, cu siguranță că fâșiile de pânză în care fusese înfășurat trupul ar fi fost luate împreună cu el. Atunci au început să bănuiască că se întâmplase altceva decât ceea ce presupunea Maria.

Credința în învierea Sa a început să se aprindă prin ceea ce ochii lor vedeau aici, dar ea nu se baza încă pe Scriptură (Ioan 20.9). Ce s-ar fi putut petrece în inima lui Petru după această vizită la mormânt, putem doar să bănuim, dacă ne punem în locul lui. Cât de arzătoare trebuie să fi fost dorința din sufletul său de a-L revedea încă o dată pe Domnul și de a-I putea spune cât de mult îi părea rău pentru păcatul său.

Dar ce să mai vorbim despre dorința din inima lui Petru? Mai bine să vorbim despre dorința din inima Domnului de a-l întâlni pe Petru! Cum a gândit El acest fapt vedem din mesajul pe care i l-a transmis în mod special prin gura femeilor.

Dis de dimineață, în dimineața învierii, acea mică ceată de femei credincioase a plecat să vadă mormântul, cu Maria Magdalena în frunte. Ele trebuiau să fie primele care să fie mângâiate. Mai întâi, El îi șterge lacrimile Mariei; apoi le mângâie pe femei și le încredințează mesajul pentru Petru. Apoi El îl caută pe nefericitul Său Petru și, după aceea, se întâlnește cu ucenicii

de la Emaus. Când aceștia se întorc la Ierusalim, pentru a le aduce ucenicilor vestea învierii Sale, aceștia vin deja în întâmpinarea lor cu vestea că El i-a apărut și lui Petru, astfel încât Domnul trebuie să fi avut întâlnirea cu Petru între apariția femeilor și cea a ucenicilor de la Emaus.

Când ni se spune în 1 Corinteni 15.5 că El S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece, vedem din aceasta ce dorință trebuie să fi fost în inima Domnului de a-l revedea pe Petru, încât S-a arătat lui *mai întâi, înainte de Se arăta tuturor ucenicilor.* Când în acest pasaj se vorbește despre „a se arăta", nu există niciun motiv să înțelegem o apariție trecătoare. Nu a fost cu nimic mai puțin decât în cazul femeilor care I-au cuprins picioarele. Nu știm unde a avut loc acest fapt. Dacă Petru, după vizita la mormânt, copleșit de teamă și speranță, rătăcea undeva singur, este suficient să știm că ochii Domnului erau ațintiți asupra lui.

Ceea ce s-a întâmplat acolo între el și Domnul a rămas o taină sfântă între cei doi, pe care chiar și ceilalți apostoli au respectat-o și nu au căutat s-o descopere. Cât de deplină a fost însă iertarea și cât de completă a fost restabilirea dragostei vedem atunci când Domnul S-a arătat ucenicilor pe mare, unde Petru s-a aruncat în apă pentru a ajunge la Domnul său iubit.

Această întâlnire tainică cu Domnul a fost necesară și a pregătit dovada publică a încrederii și reinstituirea lui Petru în slujba Sa

---

Titlul original: *„Das Verhalten des Herrn dem gefallenen Petrus gegenüber".*
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 32-38, Vol. 10, Anul 1925.